AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2005. november 9.*

A T-275/03. sz. ügyben,

a **Focus Magazin Verlag GmbH** (székhelye: München [Németország], képviseli: U. Gürtler ügyvéd)

felperesnek,

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: A. von Mühlendahl, B. Müller és G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: német.

másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban:

az **ECI Telecom Ltd** (székhelye: Petah Tikva [Izrael]),

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának 2003. április 30-i (R 913/2001-4. sz. ügy), a Focus Magazin Verlag és az ECI Telecom Ltd közötti felszólalási eljárásra vonatkozó határozata ellen benyújtott kereset tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, V. Tiili és Czúcz O. bírák,

hivatalvezető: K. Andová tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. augusztus 4-én benyújtott keresetlevélre és 2004. április 2-án benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. december 10-én benyújtott válaszbeadványra és 2004. július 8-án benyújtott viszonválaszra,

a 2005. május 12-i tárgyalást követően

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 1999. október 1-jén az ECI Telecom Ltd (a továbbiakban: bejelentő) a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a Hi-FOCuS szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9. és 38. osztályba tartozó árukkal, szolgáltatásokkal kapcsolatban tették, a következő leírással:

– 9. osztály: „különböző telefonos szolgáltatások átvitelére szolgáló távközlési és kapcsolási rendszerek, szélessávú hozzáférést biztosító bővíthető rendszerrel; rézalapú távközlési rendszerek; optikai szálas távközlési rendszerek; aszinkron

átviteli módú távközlési és kapcsolási rendszerek; helyi hálózatot és előfizetőt – így telefonközpontot és előfizetői állomást – összekötő különböző telefonos szolgáltatások átvitelére szolgáló távközlési rendszerek";

– 38. osztály: „különböző telefonos szolgáltatások átvitele szélessávú hozzáférést biztosító bővíthető rendszerrel; adatátvitel rézalapú távközlési rendszerrel; adatátvitel optikai szálas távközlési rendszerrel; távközlési adatátvitel és kapcsolási szolgáltatások nyújtása aszinkron átviteli módú rendszerrel; helyi hálózatot és előfizetőt – így telefonközpontot és előfizetői állomást – összekötő különböző telefonos szolgáltatások".

4 A bejelentést angol nyelven tették. A franciát a 40/94 rendelet 115. cikkének (3) bekezdése alapján második nyelvként jelölték meg.

5 A bejelentés a Közösségi Védjegyértesítő 2000. május 22-i, 41/00. számában került közzétételre.

6 2000. július 18-án a Focus Magazin Verlag GmbH a 40/94 rendelet 42. cikke alapján felszólalást nyújtott be a bejelentett védjeggyel szemben. A felszólalást a FOCUS nemzeti szóvédjegyre alapították, amelyet 1996. május 23-án a 394 07 564. számon lajstromoztak Németországban a 3., 5., 6., 7., 8., 9., 14., 15., 18., 20., 21., 24., 25., 26., 28., 29., 30., 33., 34., 36., 38., 39., 41. és 42. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában.

7 A felszólalást a közösségi védjegybejelentésben szereplő valamennyi áruval és szolgáltatással szemben nyújtották be, és a korábbi védjeggyel jelölt valamennyi árura és szolgáltatásra alapították. A felszólalásban a felperes a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában és 8. cikkének (5) bekezdésében foglalt viszonylagos kizáró okokra hivatkozott.

8 A felszólalásban a korábbi védjegy lajstromozásának bizonyítékaként szerepelt a német védjegy német nyelven kiállított védjegyokirata, amelyre a felszólalást alapították, valamint a felperes „FOCUS" nemzetközi védjegyének 663 349. számú, francia nyelven kiállított védjegyokirata.

9 2000. szeptember 19-én a felszólalási osztály 2000. november 19-ig szabott határidőt a felperesnek arra, hogy az áruk és szolgáltatások jegyzékét ezen a nyelven benyújtsa; ennek hiányában a felszólalást mint elfogadhatatlant elutasítja. A határidőt megállapító iraton a következő felirat szerepelt: „A felszólaló értesítése a felszólalás hiányos tartalmáról" (a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet [HL L 303., 1. o.] 15. szabálya és 18. szabályának (2) bekezdése).

10 2000. szeptember 27-i telefaxával a felperes tájékoztatta az OHIM-ot, hogy a kért fordítást már a felszólalással egyidejűleg benyújtotta. Újból megküldte a 663 349. számú nemzetközi védjegyokiratot, hangsúlyozva, hogy az a német védjegy nemzetközi lajstromozásának a Szellemi Tulajdon Világszervezete (WIPO) által készített hivatalos fordítása, amelyen a felszólalás alapult.

11 2001. január 15-én a felszólalási osztály újabb iratot küldött a felperesnek a következő címmel: „ A felszólaló értesítése a felszólalási eljárás kontradiktórius szakasza megnyitásának időpontjáról és a felszólalás alátámasztására szolgáló

tények, bizonyítékok és észrevételek előterjesztésének határidejéről (a [2868/95] rendelet 19. szabályának (1) bekezdése, 16. szabályának (3) bekezdése, 17. szabályának (2) bekezdése és 20. szabályának (2) bekezdése)". Az iratot a felszólalás alátámasztására szolgáló bizonyítékokra vonatkozó magyarázó megjegyzésekkel kiegészítve küldték meg.

12 2001. március 21-i levelével a bejelentő közölte a felperessel, hogy peren kívüli egyezséget kíván kötni az ügyben.

13 2001. május 15-én a felperes ténybeli elemeket, bizonyítékokat és észrevételeket tartalmazó további iratokat nyújtott be felszólalása alátámasztására.

14 2001. július 12-én az OHIM közölte a felperessel, hogy az említett iratot megküldte a bejelentőnek azzal a megjegyzéssel, hogy mivel a felperes nem nyújtotta be annak a védjegyokiratnak az eljárás nyelvére történt teljes értékű fordítását, amelyre a felszólalást kizárólagosan alapították, azaz a 39407564. lajstromszámú német védjegyét, az OHIM határozatot hoz a felszólalásról.

15 2001. július 16-án a felperes újból megküldte az OHIM-nak a 2000. szeptember 27-én kelt levelét, amely szerint a korábbi német védjegy áru- és szolgáltatásjegyzéke megegyezik a nemzetközi védjegyével. Kiemelte, hogy a nemzetközi védjegyokirat kifejezetten megnevezi a korábbi német védjegyet mint alapvédjegyet, valamint az elsőbbség napját; a korábbi védjegyokirat pedig szerinte minden szabványkóddal ellátott információt tartalmaz, így a bejelentő minden szükséges információt megtudhatott.

16 2001. augusztus 27-én a felszólalási osztály azzal az indokkal utasította el a felszólalást, hogy mivel a felperes nem nyújtotta be a német védjegye okiratának teljes értékű fordítását, nem bizonyította korábbi védjegye fennállását. A felszólalási osztály úgy ítélte meg, hogy a nemzetközi védjeggyel jelölt áruk és szolgáltatások jegyzékére történt hivatkozás nem minősül a német védjegyokirat teljes értékű francia fordításának.

17 2001. október 15-én a felperes a 40/94 rendelet 57–62. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a felszólalási osztály határozata ellen. A fellebbezéshez mellékleteként szerepelt a korábbi védjegy német védjegyokiratának francia nyelvű fordítása.

18 A negyedik fellebbezési tanács 2003. április 30-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) elutasította a fellebbezést. Úgy ítélte meg, hogy a felperesnek korábbi védjegye fennállásának bizonyítására be kell nyújtani a védjegyokirata fordítását, és a jelen ügyben előterjesztett bizonyíték nem elegendő. A fellebbezési tanács ezenkívül megállapította, hogy az OHIM nem köteles jelezni a felszólalónak azt, hogy egy okirat vagy annak fordítása nem elegendő egy korábbi jog fennállásának igazolására. A fellebbezési tanács ezen túlmenően eltekintett az első ízben előtte beterjesztett német védjegyokirat fordításának megtekintésétől.

A felek kérelmei

19 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a felszólalási osztály határozatát;

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– utasítsa az OHIM-ot, hogy az Elsőfokú Bíróság határozatának figyelembevételével döntsön az ügy érdemében;

– kötelezze az OHIM-ot a költségek viselésére.

20 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A felperes harmadik kereseti kérelmének elfogadhatóságáról

21 Harmadik kereseti kérelmével a felperes azt kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy utasítsa az OHIM-ot, hogy az Elsőfokú Bíróság határozatának figyelembevételével döntsön az ügy érdemében.

22 Ebben a vonatkozásban emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 63. cikkének (6) bekezdése értelmében az OHIM köteles megtenni a közösségi bíró ítéletének

végrehajtásához szükséges intézkedéseket. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság nem utasíthatja az OHIM-ot. Ez utóbbinak kötelessége ugyanis az Elsőfokú Bíróság ítéleteinek rendelkező részéből és indokolásából levonni a következtetéseket (az Elsőfokú Bíróság T-331/99. sz., Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld kontra OHIM (Giroform) ügyben 2001. január 31-én hozott ítéletének (EBHT 2001., II-433. o.] 33. pontja; a T-34/00. sz., Eurocool Logistik kontra OHIM (EUROCOOL) ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-683. o.] 12. pontja és a T-129/01. sz., Alejandro kontra OHIM – Anheuser-Busch (BUDMEN) ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2251. o.] 22. pontja).

23 A felperes harmadik kereseti kérelme ezért elfogadhatatlan.

Az ügy érdeméről

24 Keresete alátámasztására a felperes lényegében három jogalapra hivatkozik: először is, hogy a felszólalási osztály nem vette figyelembe az elé terjesztett bizonyítékokat, másodszor, hogy megsértették a felszólalási osztály által a fellebbezési tanács elé terjesztett bizonyítékokra vonatkozó megvizsgálási kötelezettséget, és harmadszor, hogy megsértették a korábbi védjegy fennállásának bizonyítására vonatkozó szabályokat.

25 Először a második jogalapot kell megvizsgálni.

A felek érvei

26 A felperes előadja, hogy a korábbi jog fennállására vonatkozó bizonyítékot még a fellebbezési szakban is elő lehet terjeszteni.

27 A 2868/95 rendelet 16–20. szabálya ugyanis, amely a bizonyíték benyújtásának határidejéről rendelkezik, csak a felszólalási eljárásra alkalmazandó. Ezenkívül a hatékony bírói jogvédelem követelményébe ütközne, ha nem lehetne a fellebbezési eljárásban további bizonyítékot előterjeszteni a korábbi védjegy fennállására vonatkozóan.

28 A felperes előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság T-308/01. sz., Henkel kontra OHIM – LHS (UK) (KLEENCARE) ügyben 2003. szeptember 23-án hozott ítéletéből (EBHT 2003., II-3253. o.) következik, hogy a korábbi védjegy fennállására vonatkozó bizonyítékot még a fellebbezési szakban is be lehet nyújtani. Az, hogy figyelembe veszik-e az új bizonyítékokat, vagy sem, az adott ügy megítélésétől függ, amelynek a jelen ügyben a benyújtott fordítás figyelembevételét kellett volna eredményeznie.

29 A felperes szerint azzal, ha nem vesznek figyelembe új bizonyítékokat és tényeket, nem csökken az OHIM munkaterhe, hanem éppen hogy nő, ami a jogbiztonság ellen hat. Ha ugyanis a felszólalásokat egyszerű formai okból kell elutasítani, a korábbi védjegy jogosultja azonnal törlési kérelmet nyújthat be a 40/94 rendelet 52. és 55. pontja alapján, amely valamennyi tény újbóli megvizsgálását eredményezi.

30 Másfelől a bejelentőnek is el kell fogadnia a további bizonyítékok előterjesztését, mivel első fokon nem vitatta a korábbi védjegy fennállását. A 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése szerinti érdekek mérlegelése alapján figyelembe kell venni a német védjegyokirat fordítását. Mivel a felperes a felszólalási eljárás során már terjesztett elő bizonyítékot, ha nem is az eljárás nyelvén, az lenne méltányos, ha megengednék neki, hogy a fellebbezési szakban előterjeszthesse a megfelelő fordítást. Ezen túlmenően a bejelentő keresettel is fordulhat az Elsőfokú Bírósághoz, ennélfogva a védelemhez való joga sem sérül.

31 Az OHIM úgy véli, hogy a fent hivatkozott KLEENCARE-ítélet a jelen ügyben nem alkalmazandó. A ténybeli és jogi helyzet figyelembevétele a fellebbezési tanács határozatának meghozatalakor ugyanis nem eredményezheti az eljárási szabálytalanságok orvoslását vagy az iratok kiegészítését a kitűzött határidőn kívül. Az *inter partes* eljárásokban az OHIM-nak csak akkor van mérlegelési jogköre új tények vagy bizonyítékok megengedésére vonatkozóan, ha korábban nem állapított meg határidőt ezek előterjesztésére, amelyről a jelen ügyben nincsen szó. Ezt az értelmezést támasztja alá az Elsőfokú Bíróság T-388/00. sz., Institut für Lernsysteme kontra OHIM – Educational Services (ELS) 2002. október 23-i ítéletének (EBHT 2002., II-4301. o.) 29. pontja, a korábbi védjegyhasználat bizonyítására vonatkozóan (az Elsőfokú Bíróság T-232/00. sz., Chef Revival USA kontra OHIM – Massagué Marín (Chef) 2002. június 13-i ítélete [EBHT 2002., II-2749. o.]).

32 Az OHIM előadja, hogy ha a felek az OHIM első fóruma előtti határidő elmulasztását elháríthatnák azzal, hogy a fellebbezési tanács előtt első ízben terjesztenek elő tényeket és bizonyítékokat, akkor ez jelentősen meghosszabbítaná a közösségi védjegy-lajstromozási eljárást, amely erősen csorbítaná a jogbiztonság elvét.

33 Az OHIM ezenkívül emlékeztet arra, hogy a felszólalásról hozott határozatoknak nincsen kötőerejük, míg a törlési kérelem megtámadhatatlan elutasítása jogerőre emelkedik. Két különböző, közösségi rendelettel szabályozott eljárásról van szó, és a felperes szerint megkérdőjelezendő ez a megkülönböztetés.

34 Elfogadhatatlan lenne a bejelentő védelemhez való jogát az OHIM belső fellebbezési fórumára korlátozni (az Elsőfokú Bíróság T-235/02. sz., Strongline kontra OHIM –

Scala (SCALA) ügyben 2003. november 17-én hozott ítélete [EBHT 2003., II-4903. o.]). Az OHIM fórumai által folytatott eljárás egységességének elve alapján a határidő-mulasztás jogi következményei a fellebbezési tanács előtt is fennmaradnak. Ha a fellebbezési tanács előtti eljárásban új jogalapok válnak megengedhetővé, és ezáltal egy fórumot eltörölnek, ez nem orvosolható az Elsőfokú Bírósághoz és esetlegesen a Bírósághoz fordulással, mivel a közösségi igazságszolgáltatás előtti eljárás jelentősebb összetettebb és költségesebb, mint az OHIM előtt folyó igazgatási eljárás.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

35 A jelen ügyben megállapítható, hogy a felperes a felszólalással együtt benyújtotta a korábbi védjegy lajstromozásáról kiállított német védjegyokiratot és a korábbi nemzeti védjegyen alapuló, 663 349. számú nemzetközi védjegyének lajstromozásáról francia nyelven kiállított védjegyokiratot. Az is megállapítható, hogy a felperes a felszólalási osztály határozata ellen irányuló keresete mellékleteként benyújtotta a korábbi védjegy lajstromozásáról kiállított német védjegyokirat francia fordítását.

36 Ez utóbbi okiratot a felperes azért nyújtotta be, mert a felszólalási osztály úgy ítélte meg, hogy a korábbi nemzeti védjegyen alapuló nemzetközi védjegy lajstromozásáról kiállított védjegyokirat annak ellenére nem tekinthető a német védjegyokirat eljárás nyelvére történt teljes értékű fordításának, hogy a felperes közölte, hogy az a felszólalásban hivatkozott német védjegy nemzetközi lajstromozásáról a WIPO által készített hivatalos fordítás.

37 Az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy az OHIM fórumai előtti eljárás egységességének elvéből következik, hogy a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének második mondatának alkalmazási körében a fellebbezési tanácsnak határozata meghozatalánál a fellebbező által mind az első fokon döntő fórum előtti, mind pedig – a 74. cikk (2) bekezdésére figyelemmel – a fellebbezési eljárásban előterjesztett teljes ténybeli és jogi helyzetre kell támaszkodnia (a fent hivatkozott KLEENCARE-ítélet 32. pontja). Ellentétben azzal, amit az OHIM az inter partes eljárásra hivatkozással állít, az OHIM különböző fórumai előtti eljárás egységességének elvéből ezért nem következik, hogy azt a felet, amelyik az első fokon döntő fórum előtt nem terjesztett elő egy adott ténybeli vagy jogi elemet az e fórum előtt érvényes határidőn belül, a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése alapján a fellebbezési tanács nem hallgathatja meg erre az előterjesztésre vonatkozóan. Az eljárás egységessége ezzel szemben azt jelenti, hogy ez a fél előterjesztheti az említett elemeket a fellebbezési tanács előtt, figyelemmel a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésére az e fórum előtti eljárásban (az Elsőfokú Bíróság T-164/02. sz., Kaul kontra OHIM – Bayer (ARCOL) ügyben 2004. november 10-én hozott ítélet [EBHT 2004., II-3809. o.] 29. pontja).

38 Következésképpen mivel a jelen ügyben a szóban forgó okiratokat a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése értelmében nem mutatták be késedelmesen, hanem a felperes által a fellebbezési tanácshoz 2001. október 15-én benyújtott beadvány mellékleteként terjesztették elő, azaz a 40/94 rendelet 59. cikkében megállapított négy hónapos határidőn belül, a fellebbezési tanács nem utasíthatta volna el ezeknek az okiratoknak a figyelembevételét.

39 Ilyen körülmények között nincsen jelentősége az OHIM által fentebb hivatkozott Chef-ítéletnek, amelyben nem a bizonyítékoknak a fellebbezési tanács előtt történő előterjesztéséről van szó, hanem arról a kérdésről, hogy köteles volt-e a felszólalási osztály jelezni a felszólalónak azt a hiányosságot, hogy a kitűzött határidőn belül elmulasztotta bemutatni a korábbi nemzeti védjegy védjegyokiratának fordítását. Ebben az ügyben a Bíróság továbbá úgy ítélte meg, hogy nem szükséges arról

határozni, hogy figyelembe veheti-e az OHIM a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése alapján az általa kitűzött határidő lejártát követően előterjesztett tényeket és bizonyítékokat, és ha igen, milyen mértékben, mivel a felszólaló a határidő lejártát követően sem mutatta be a fordítást (a fent hivatkozott CHEF-ítélet 63–65. pontja).

40 Nem eredményes e tekintetben az OHIM-nak a fent hivatkozott ELS-ítéletre történt hivatkozása sem, amelyben a korábbi védjegyre vonatkozó bizonyítékokat az OHIM által kitűzött, a felszólalási osztály előtti határidő lejártát követően mutatták be, mivel a fellebbezési tanács az előtte határidőn belül bemutatott bizonyítékokat köteles a fellebbezés vizsgálatakor figyelembe venni (a fent hivatkozott KLEEN-CARE-ítélet 32. pontja és ARCOL-ítélet 29. pontja). Feltétlenül emlékeztetni kell arra, hogy a felperes a jelen ügyben már határidőn belül bemutatta a felszólalási osztály előtt a korábbi jogának fennállására vonatkozó bizonyítékokat, majd a fellebbezési tanács előtt egy további fordítást, mivel a felszólalási osztály szerint a nemzetközi védjegyokirat nem minősül a korábbi védjegy teljes értékű fordításának.

41 Nem releváns továbbá az OHIM hivatkozása a fentebb idézett SCALA-végzésre sem. Ebben az ügyben a felperes ugyanis első ízben az Elsőfokú Bíróság előtt mutatta be a szükséges okiratokat és fordításokat, míg a jelen ügyben a fellebbezési tanács előtt a szóban forgó fordítás előterjesztése és figyelembevétele lehetővé tette volna azt, hogy a bejelentő gyakorolhassa a védelemhez való jogát az *inter partes* eljárásban, és hogy a fellebbezési tanács kellő bizonyossággal meggyőződhessen arról, hogy a hivatkozott jogok valóban fennállnak (a fent hivatkozott SCALA-ítélet 45. pontja). A nemzetközi védjegyokirat jellegére tekintettel nem zárható ki továbbá, hogy ez és a német nyelven kiállított német védjegyokirat együtt lehetővé tette volna azt, hogy a bejelentő a felszólalási osztály előtti eljárásban gyakorolhassa az *inter partes* eljárásban biztosított védelemhez való jogát, és hogy a fellebbezési tanács kellő bizonyossággal meggyőződhessen arról, hogy a hivatkozott jogok valóban fennállnak.

42 Nem meggyőző továbbá az OHIM-nak az az érve sem, miszerint jelentősen meghosszabbítaná a közösségi védjegy-lajstromozási eljárást, ha a felek a fellebbezési tanács előtt is terjeszthetnének elő első ízben tényeket és bizonyítékokat. Ellenkezőleg, mivel a korábbi jog fennállására vonatkozóan több megegyező bizonyítékot is előterjesztettek már a felszólalási osztály előtt, sokkal inkább az vezetett az eljárás meghosszabbodásához, hogy nem fogadták el a fellebbezési tanács előtt bemutatott kiegészítő fordítást.

43 Ebből következik, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 40/94 rendelet 74. cikkét azáltal, hogy nem vette figyelembe az előtte a felperes által a rendelet 59. cikkében megállapított határidőn belül bemutatott okiratot. Következésképpen meg kell semmisíteni a megtámadott határozatot, anélkül hogy a további jogalapokról nyilatkozni kellene, és hogy az Elsőfokú Bíróságnak határoznia kellene a felszólalási osztály határozatának megsemmisítésére irányuló kérelem elfogadhatóságáról.

A költségekről

44 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikke (2) bekezdése szerint a pervesztes felet kötelezik a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

45 Mivel az OHIM pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően a költségek viselésére kötelezik.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **Megsemmisíti a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) negyedik fellebbezési tanácsának 2003. április 30-i (R 913/2001-4. sz. ügy) határozatát.**

2) **Az alperest kötelezi a költségek viselésére.**

Jaeger Tiili Czúcz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. november 9-i nyilvános ülésen.

E. Coulon M. Jaeger

hivatalvezető elnök